

VIGNET

VISIEDOCUMENT KJP

ANNE, 6 JAAR

Anne is 6;10 jaar wanneer zij wordt aangemeld bij een zelfstandig gevestigde kinder- en jeugdpsychiater. Bij de aanmelding wordt over haar gezegd dat zij altijd al een sterke wil gehad heeft. Zij is ondernemend, kan zich inleven en is erg zelfstandig. Zij heeft echter ook erg forse woede uitbarstingen. Ook menen de ouders dat zij soms manipulatief is. Ze tobben nu al twee jaar met haar, eigenlijk vanaf groep 2, toen ze zich moest gaan aanpassen. Gelukkig is het geen autisme of zoiets aldus de ouders. Hen is gezegd dat zij daarvoor te goed contact maakt.

Anne is eerder al anderhalf jaar in speltherapie geweest. De behandelaar dacht aan een oppositionele gedragsstoornis. De behandeling werd afgesloten in de veronderstelling dat deze 'klaar is'.

Bij het afnemen van een gedetailleerde anamnese van de ontwikkeling blijkt o.a. dat zij als baby moeite had met in haar eigen bedje te slapen, de ouders hebben nachten met haar gelopen, en ook overdag verdroeg zij het niet weggelegd te worden. Ze huilde veel. Daarentegen sliep zij al snel niet meer overdag. Het slaap probleem is gebeven en ook nu nog kan zij 's avonds twintig keer uit bed komen. Verder voelde ze stijf aan als baby, en kon zij niet lekker op schoot zitten. Toen ze eenmaal lopen kon moest het tuinhek op slot. De ouders zijn haar heel wat keren kwijt geweest, zij liep voorop en moest voortdurend in de gaten gehouden worden. De ouders vonden dit ondernemend. Ze zijn positief ingesteld, maar menen een en ander misschien, zeker achteraf gezien, toch te rooskleurig te hebben in geschat.

Bij onderzoek wordt een spontaan en vrolijk meisje gezien. Ze wordt erg druk, denkt heel snel, lacht veel, maar is soms ook wat vreemd. Ze denkt nog erg concreet. Ze voelt met één vinger over allerlei details van de stoel waarop ze zit. Ze komt fysiek heel dichtbij. Haar tekeningen zijn nog kinderlijk.

Bij advisering wordt de ouders uitgelegd dat hier toch sprake is van een autisme spectrum stoornis (ASS), echter van een zeldzaam type (MCDD). Zij worden in een aantal gesprekken voorgelicht over de aard van de problemen van hun kind. Zij pakken de draad op, gaan lezen en komen al snel zelf met goede inzichten en daarbij behorende interventies. Ze menen dat ze hun kind nu beter kunnen begrijpen. Verwijzing naar een derde lijn instelling vinden zij nu niet nodig. Medicatie willen zij vooralsnog niet en hiermee kan worden ingestemd. Verwacht wordt dat deze gesprekken voorlopig afdoende zullen zijn. Mogelijk dat in een volgende stadium van haar ontwikkeling wederom enkele gesprekken nodig zullen zijn.